

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА "КАЧАНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ"

(Заява № 9062/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

13 грудня 2007 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Качанов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
пані Р. Ягер (R. Jaeger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 20 листопада 2007 року,
вносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 9062/04), поданою до Суду громадянином України п. Ігорем Петровичем Качановим (далі — заявник) 13 лютого 2004 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — паном Юрієм Зайцевим.
3. 30 травня 2006 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви і її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1960 році та проживає у м. Шахтарську Донецької області.
5. 20 жовтня 2000 року Шахтарський міський суд Донецької області присудив заявнику 4815,28¹ грн. заборгованості по заробітній платі та компенсацію, які мали бути стягнуті з його колишнього роботодавця — Шахтарського госпрозрахункового управління комунального господарства (далі — компанія).
6. Це рішення не оскаржувалось і набрало законної сили. Для стягнення боргу за рішенням суду було винесено постанову про відкриття виконавчого провадження.
7. 7 квітня 2003 року компанія була оголошена банкрутом і згодом ліквідована.
8. Заявник безуспішно намагався стягнути компенсацію з виконавчої служби за невиконання рішення.
9. До цього часу рішення залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство було викладене у рішенні від 27 липня 2004 року в справі «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine) (заява № 67534/01, пункти 16–19).

¹ 1050, 62 євро.

ЩОДО ПРАВА

11. Заявник скаржився на невиконання державними органами рішення, винесеного на його користь. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції, у якому, зокрема, зазначено:

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

12. Уряд подав заперечення стосовно вичерпання національних засобів юридичного захисту, подібні до тих, які Суд уже відхилив у подібних справах (див. ухвалу від 16 грудня 2003 року у справі «Сокур проти України» (Sokur v. Ukraine), заява № 29439/02, рішення від 11 жовтня 2005 року в справі «Сичев проти України» (Sychev v. Ukraine), заява № 4773/02, пункти 42–46, та рішення від 20 вересня 2005 року у справі «Трихліб проти України» (Trykhlib v. Ukraine), заява № 58312/00, пункти 38–43). Суд вважає, що ці зауваження повинні бути відхилені за цих же підстав.

13. Суд доходить висновку, що скарга заявника порушує питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду справи по суті. Він не вбачає підстав для оголошення її неприйнятною. Отже, Суд повинен оголосити її прийнятною.

II. ЩОДО СУТІ

14. У своїх зауваженнях щодо суті скарги заявника Уряд стверджував, що не було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції.

15. Заявник не погодився.

16. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь заявника, залишається невиконаним протягом періоду, що перевищував сім років.

17. Суд неодноразово констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, що порушували подібні питання в тих випадках, коли боржником було державне підприємство (див., наприклад, рішення від 15 грудня 2005 року у справі «Кучеренко проти України» (Kucherenko v. Ukraine), заява № 27347/02, пункти 26–27).

18. Проаналізувавши всю надану йому інформацію, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, що здатний переконати його дійти іншого висновку у даній справі.

19. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

21. Заявник вимагав виплатити заборгованість за рішенням суду та 2249,54 грн (368 євро) втрат в зв'язку з інфляцією в якості компенсації матеріальної шкоди. Додатково він вимагав 250 000 євро моральної шкоди.

22. Уряд заперечив проти вимог компенсувати втрати в зв'язку з інфляцією і моральну шкоду.

Він не надав коментарів щодо вимоги заявника стосовно заборгованості за рішенням суду.

23. Суд вважає, що Уряд повинен виплатити заявнику заборгованість за рішенням суду, що буде становити компенсацію матеріальної шкоди. Стосовно вимоги заявника втрат через інфляцію Суд зазначає, що відповідні розрахунки заявника не підтверджені офіційними документами, що дозволили б Суду визначити суму. Відповідно він відхиляє цю частину вимог (див. рішення від 28 лютого 2006 року у справі «Глова та Брегін проти України» (Glova and Bregin v. Ukraine), заяви №№ 4292/04 та 4347/04, пункт 29).

24. Далі Суд доходить висновку, що заявник, мав зазнати моральної шкоди. Приймаючи рішення на засадах справедливості, він присуджує заявнику 2000 євро з цього приводу.

Б. Судові витрати

25. Заявник не надав окремих вимог за цим пунктом, отже, Суд нічого йому не присуджує.

В. Пеня

26. Суд вважає за доцільне призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що:
 - (a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику:
 - (i) заборгованість за рішенням суду, яка досі належить до виплати;
 - (ii) 2000 (дві тисячі) євро моральної шкоди, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;
 - (b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
4. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 13 грудня 2007 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК (C. Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН (P. Lorenzen)
Голова